

Sygn. akt VIII U 952/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2019 r. w Gliwicach

sprawy A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 1 kwietnia 2019 r. **nr** (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od ubezpieczonego A. C. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 952/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 1 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu A. C. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 najkorzystniejszych lat z uwzględnieniem roku przypadającego po uzyskaniu prawa do emerytury wyniósł 255,24% i okazał się niższy od poprzednio ustalonego, wynoszącego 259,42%. Podstawa wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatniego 20-lecia przed zgłoszeniem wniosku o ponowne ustalenie emerytury nie została przeliczona z uwagi na brak dokumentacji potwierdzającej wynagrodzenia z tego okresu.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy. Jednocześnie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego w latach 1970 – 1979, a także zobowiązanie Spółki (...) S.A. do przedstawienia akt

osobowych z okresu jego zatrudnienia w KWK (...). W uzasadnieniu podniósł, że nie może on ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenia społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wnosząc o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. C. urodził się (...)

Decyzją z 15 czerwca 1995 r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 10 marca 1995 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 6 lat, tj. od stycznia 1984 r. do grudnia 1989 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 386,48%, i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w KWK (...) w K. do 30 czerwca 1995 r.

W dniu 28 lipca 2017r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za lata 1980 – 1983 i 1990 – 1995 wystawione 13 lipca 2017 r. przez Spółkę (...) S.A. w B..

Decyzją z 14 sierpnia 2017 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, ponieważ nowo obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy niż 250% - wyniósł 237,33%.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji z 14 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego – w szczególności w oparciu o akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...) oraz opinię biegłego ds. emerytur i rent Z. T. z 21 lipca 2018 r., w której biegły odtworzył wynagrodzenia ubezpieczonego za lata 1970-1979 i obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie art. 110a na 259,42% – wyrokiem z 11 stycznia 2019 r. (VIII U 1600/17) zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury na podstawie artykułu 110a ustawy emerytalno-rentowej począwszy od 1 lipca 2017 r.

Decyzją z 26 lutego 2019 r. (...) Oddział w Z., wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z 11 stycznia 2019 r. (VIII U 1600/17), przeliczył ubezpieczonemu emeryturę zgodnie z sentencją wyroku.

W dniu 21 marca 2019 r. ubezpieczony zgłosił wniosek o przeliczenie wysokości emerytury w trybie art. 110 ustawy emerytalno-rentowej.

Zaskarżoną decyzją z 1 kwietnia 2019 r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110 ustawy, ponieważ nie osiągnięto wskaźnika wyższego niż ostatnio obliczony, tj. 259,42%. Z 20 wybranych lat kalendarzowych (1972, 1974-1976, 1980-1994, 2004) uzyskano wskaźnik 255,24%, natomiast podstawa wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatniego 20-lecia przed zgłoszeniem wniosku o ponowne ustalenie emerytury nie została przeliczona z uwagi na brak dokumentacji potwierdzającej wynagrodzenia z tego okresu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, akt Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie VIII U 1600/17 oraz treści opinii biegłego ds. emerytur i rent Z. T. z 21 lipca 2018 r.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego w latach 1970 – 1979, a także zobowiązanie Spółki (...) S.A. do przedstawienia akt osobowych z okresu jego zatrudnienia w KWK (...), albowiem w toczącej się przed Sądem Okręgowym w Gliwicach sprawie z odwołania ubezpieczonego A. C. (VIII U 1600/17)

w przedmiocie przeliczenia emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 110a – wobec braku udokumentowanych zarobków sprzed 1980 r. – Sąd uwzględnił tożsame wnioski i przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur, który odtworzył brakujące zarobki ubezpieczonego w latach 1970-1979 oraz dowód z akt osobowych z KWK (...). W ocenie Sądu Okręgowego niecelowe byłoby zatem ponowne przeprowadzanie identycznych dowodów.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1995 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 6 lat z okresu od stycznia 1984 r. do grudnia 1989 r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 386,48% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem 21 marca 2019 r. wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a zaskarżoną decyzją z 1 kwietnia 2019 r. (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, wskazując, że nie osiągnięto wskaźnika wyższego niż ostatnio obliczony, tj. 259,42%, ponieważ obliczony z 20 wybranych lat kalendarzowych (1972, 1974-1976, 1980-1994, 2004) wskaźnik osiągnął 255,24%, natomiast podstawa wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatniego 20-lecia przed zgłoszeniem wniosku o ponowne ustalenie emerytury nie została przeliczona z uwagi na brak dokumentacji potwierdzającej wynagrodzenia z tego okresu.

W ocenie Sądu stanowisko odwołującego jest nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Z kolei jak wynika z ust. 2 ww. przepisu warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

Natomiast po myśli ust. 3 art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalno-rentowej, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki zawarte w tym przepisie.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że nie zasługiwały na uwzględnienie wnioski dowodowe odwołującego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego w latach 1970 – 1979 oraz z akt osobowych z KWK (...), ponieważ takie dowody zostały już przeprowadzone w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Gliwicach sprawie z odwołania ubezpieczonego (VIII U 1600/17) w przedmiocie przeliczenia emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 110a. W postępowaniu tym biegły odtworzył już zarobki ubezpieczonego 1970 – 1979, w tym m.in. w oparciu o akta osobowe z KWK (...), zaś odtworzone wynagrodzenia umożliwiły obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w oparciu o art.

110a, co – wobec przekroczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 250% - pozwoliło na przeliczenie emerytury ubezpieczonego. W ocenie Sądu niecelowe byłoby zatem ponowne przeprowadzanie identycznych dowodów.

Słusznie wskazywał zatem organ rentowy, że obliczony w zaskarżonej decyzji wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (255,24%) nie był wyższy od poprzednio obliczonego. Należy jednak zwrócić uwagę, że jako poprzednio obliczony należy uznać wskaźnik obliczony przy przyznaniu prawa do emerytury, tj. 386,48%, a nie – jak podał organ rentowy – obliczony ostatnio w oparciu o art. 110a, wynoszący 259,42%.

Jak wskazywał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 18 grudnia 2018 r. (III AUa 75/18) „przepis art. 110 ustawy o emeryturach i rentach wymaga, by przy ponownym obliczeniu wysokości emerytury przyjąć taką podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, by wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był wyższy od poprzednio obliczonego przy przyznaniu prawa, co nie oznacza, iż wyliczenia te można odnieść do jakiegokolwiek przeliczenia, w szczególności do wskaźnika wysokości podstawy wymiaru ustalonego na użytek ponownego obliczenia świadczenia dokonanego w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach. W tym przypadku wystarczającym było uzyskanie podstawy wymiaru wyższej od 250%, natomiast bez znaczenia pozostawało, jaki wskaźnik posiadała emerytura przy jej wyliczaniu. Natomiast ubezpieczony w dalszym ciągu pobiera emeryturę, oznaczoną symbolem (...), której wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 274,81%. Zastosowanie przeliczenia emerytury musi zatem odnosić się do jej wartości, czyli wskaźnika 274,81%. Zgodnie bowiem z treścią art. 110 ust. 1 ustawy, wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne przypadające w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a nie po dokonaniu jego przeliczenia”. Odmienna interpretacja mogłaby doprowadzić do absurdalnej sytuacji przeliczania świadczenia wiele razy – w oderwaniu od rzeczywistej intencji ustawodawcy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że brak jest podstaw prawnych do przyznania odwołującemu prawa do ponownego przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

(-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek